

[Udenrigsministeren]

I betragtning af UNESCOs faglige opgaver og i ønsket om ikke at bidrage til politisering af UNESCO er der efter regeringens skøn ikke behov for at knytte repræsentanter for de politiske partier som rådgivere hverken til de danske delegationer til UNESCOs generalkonferencer eller til den danske UNESCO-nationalkommission.

I erkendelse af, at Danmark og de øvrige nordiske lande med deres særlige forudsætninger har en pligt til at yde et væsentligt bidrag til virkeliggørelsen af UNESCOs verdensomspændende arbejde, anbefaler regeringen folketingets medlemmer at gå imod det foreliggende forslag til folketingsbeslutning.

Helle Degn (S):

For at besvare fremskridtspartiets spørgsmål, om vi ikke burde melde Danmark ud af UNESCO, vil jeg tage udgangspunkt i statsministerens nytårstale, hvori der gentagne gange blev sagt, at det var vigtigt at holde en dialog i gang Nord-Syd og Øst-Vest.

Socialdemokratiet ser UNESCO som en uundværlig del af denne dialog. Derfor skal vi ikke ud, men være med. Alle erkender vist i dag, at verden er blevet mindre og afhængigheden derfor større.

Fremskridtspartiet opfatter UNESCO som et sted, hvor u-lande og Østlande totalt majoriserer os – fjernt fra virkelighedens verden. Heroverfor står vores opfattelse af, hvad UNESCO er, nemlig stedet, hvor der finder væsentlige drøftelser sted, primært mellem fagfolk om f. eks. uddannelse. Dette ses også af, at 60 pct. af UNESCOs budget er beslaglagt af analfabetismeprojekter, forskning, bevarelse af verdens kulturmindestårker som Akropolis o. lign., alt sammen et værdifuldt arbejde, der ikke udføres andre steder.

Erkendelsen af den stigende politisering skal efter vores opfattelse ikke besvares med en fornærmet optræden og udmeldelse af den vestlige, rige verden. I dette spørgsmål deler UNESCO skæbne med mange andre FN-særororganisationer og -konferencer afholdt på det sidste. Her vil jeg gerne henvise til den af Danmark førte FN-politik gennem den sidste del af 1970'erne. Det er her for det første vores opfattelse, at alle lande skal have mulighed for at deltage aktivt i FN-arbejdet. Deri ser vi FN's styrke. Derfor har Danmark

også ved forskellige lejligheder udtalt sig fordommende over for initiativer på forskellige FN-særkonferencer, når man har forsøgt at stille forslag om, at disse sær- eller fagkonferencer skulle tage stilling til formelle organisatoriske krav om, f. eks. hvilken delegation der skulle være den eneste sande repræsentant for et lands regering. Ligeledes har vi taget afstand, når man på det indholdsmæssige har forsøgt sig med at inddrage særkonferencen uvedkommende spørgsmål i debatten.

Den konkrete anledning til fremskridtspartiets forslag er formentlig den debat, der har udspillet sig i dagspressen om UNESCOs beslutninger omkring den såkaldte nye verdens informationsorden. Jeg har nu haft lejlighed til at gennemlæse den række af artikler om spørgsmålet, der startede med Merete Bjørn Hanssens artikel i Berlingske Tidende den 19. oktober 1980. Dette sammenholdt med informationer, jeg i øvrigt har fået som medlem af dette tings forskellige udvalg, giver bestemt ikke indtryk af, at Danmark på denne konference skulle have solgt ytringsfriheden eller ladet sig totalt majorisere af u-lande og Østlande.

Angående UNESCOs mediepolitik kan vi da fra Danmark kun have forståelse for kravet om en bedre balance i den globale nyhedsformidling. U-landenes ønsker om en bedre information om sig selv og hinanden og vore ønsker om bedre oplysninger om dem og deres forhold er noget af det, som vi bør hilse velkommen og støtte, dette så meget mere, som faren fra computerindustrien måske yderligere vil understrege dominansen og monopolisere informationskanalerne. Jeg deler den opfattelse, at ytringsfriheden møder forskellige hindringer i de forskellige samfund, noget, som vi må forsøge at få en dialog i gang om og finde løsninger på.

Ligeledes ved at have gennemlæst debatten i dagspressen og de spørgsmål, der har været rejst her i folketinget, har jeg fæstet mig ved, at både de konservative og venstre har givet udtryk for ønsket om en større grad af parlamentarisk kontrol med, hvad der foregår inden for UNESCO. Over for dette ønske vil jeg gerne henvise til svaret på spørgsmål nr. 113 stillet af hr. Glistrup til udenrigsministeren den 28. oktober 1980. Af svaret fremgår det, at det er op til hvert enkelt medlem af folketinget at stille spørgsmål om, hvad der foregår inden for UNESCOs